

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșincat
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Culoare
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -6889

Restaurație?

Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT

Mai mereu se aduc, în prim plan publicistic, idei adevărate amestecate cu un trecut ce trebuie cercetat în profunzimea conținutului, sub raportul consecințelor faptelor petrecute. O astfel de idee este cea *Regală!* După toate informațiile oficiale, care nu pot fi contrazise cu nimic și de nimeni, a vorbi despre *Casa Regală*, sub aspectele multiple ale istoriei recente a României, este o necesitate pentru cunoaștere. A infiltra cu dibăcie publicistică „prinți și prințese” este un soi murdar de încercare a „îmbăta” memoria istoriei cu aere monarhiste.

Mai zilele trecute, am citit un articol care insultă cu totul Adevărul: „Principesa Moștenitoare a Coroanei României Margareta...”. Da, este foarte adevărat că „Dumneaei, Margareta este fiica ex Regelui Mihai”, dar după cum se știe cununia tatălui ei, cu Ana de Burbon Parma, a avut loc în 1948, după ce Regele Mihai abdicase (comentarii controversate sunt destule). Dacă oficial nu deții o funcție, dar o preținzi a o avea, din punct de vedere juridic se califică: „uzurparea de calități oficiale”¹. Dar de ce oare parcă, ne mirăm, ca proștii? S-au găsit destui și în trecut, și corul parcă se îngroașă mai nou, pe alte voci, care să constate, să afirme că Regina Elisabeta, Maria, Regina Mamă Elena, Regina Ana, etc, au fost... Ce uită să indice respectivii laudători sunt anii de domnie ai respectivelor regine! În alte părți, la englezi de pildă, cel care murise a fost doar „prinț Filip, soțul Reginei!”. La noi, deși niciuna din cele amintite mai sus, n-au fost Regine investite le „tămâiem” și îmbălsămăm cu apelative regale, iar pe fiicele lor le gratulate cu titluri nobiliare, interzise până și prin Constituția monarhică, dar tot corul bravează! Poate că generația tânără ar trebui să facă diferența dintre formă și conținut, dintre metaforă și funcție, păstrând decența cuvenită.

Conform propriului Statului, „**Asociația Casa Majestății Sale**”, înființată în anul 2009, are ca obiect de activitate „*buna desfășurare a activităților publice și private ale Casei Regale a României, în*

¹ Sub titulatura „Uzurparea de calități oficiale” sunt reunite textele pe care le regăseam în Codul penal anterior în infracțiunile de „Uzurpare de calități oficiale” (art. 240) și „Portul nelegal de decorații sau semne distinctive” (art. 241). Portul nelegal de uniforme sau semne distinctive în actuala reglementare apare ca o agravantă avariantei tip și acelei asimilate [alin. (3) al art. 258 C. pen.], ceea ce presupune că oasemenea faptă este incriminată doar dacă făptuitorul, în același timp, folosește fără drept calități oficiale și îndeplinește acte legate de această calitate sau dacă, în același timp, continuă să exercite o funcție ce implică exercițiul autorității de stat după ce apierdut acest drept prevăzut de lege. Iese de sub sancțiunea legii penale situația în care sunt purtate uniforme sau semne distinctive, fără îndeplinirea vreunui act legat de exercițiul autorității de stat, așa cum era prevăzut în vechea reglementare.

scopul promovării identității, statalității și demnității naționale a României, a valorilor, principiilor și tradițiilor Coroanei Române și al respectării Normelor Fundamentale ale Familiei Regale a României”, se arată în nota de fundamentare a hotărârii de Guvern. Noua hotărâre a Guvernului Orban, prin care se justifica aprobarea atribuirii în folosință gratuită, pe o perioadă de 49 de ani, a Palatului Elisabeta de către Asociația „Casa Majestății Sale”, în vederea stabilirii ca sediu al acesteia, pentru care „chiriașul” va asuma cheltuielile curente specifice. „Darea în folosință gratuită a imobilului Palat Elisabeta către Asociația Casa Majestății Sale are în vedere continuarea și în viitor a numeroaselor proiecte, evenimente și activități publice, naționale și internaționale, în folosul țării noastre, alături de parteneri publici și privați, aceasta fiind și destinația propusă a imobilului, de „sediu al asociației”, subliniază motivația Guvernului. După cum se poate observa avem de-a face cu un ONG, oarecare, nu de o CASĂ REGALĂ, cum ambiguu se pretinde și este amestecată promovarea personalității „Majestății Sale Custodele Coroanei”, sau/ și, mai nou: „Alteța sa regală Principele Radu al României, reșezarea în coexistență a conștiințelor individuale și naționale”², devine port-drapelul națiuni!

Onor autorul articolului îl plasează pe „Principele Radu” și nevasta lui „custode” Margareta, pe care-i promovează ca pe cărmuitori providențiali care se erijează drept „națiune” ale cărei așteptări sunt exprimate de domnia sa astfel: „Națiunea, sperând în **restaurarea monarhiei**, așteaptă, îndreptățit, ca Alteța Sa Regală Principele Radu al României să aibă posibilitatea de a-și pune în valoare mult mai eficient și benefic pentru România, calitățile excepționale, fiind alături și sprijinitor al Majestății Sale Margareta Custodele Coroanei române”(subl. ns. C.M.). Din mesaj deducem cum sunt sintetizate, în fapt, adevăratele țeluri pe care le urmărește cu onestitate și modestie ONG-ul „Casei Regale”.

La umbra invectivelor „moscovito-securisto-comuniste” domnul Aurel Zegrean (despre Domnia sa e vorba) ne ridică „vălul de pe ochi” și ne amăgește cu frumoase cuvinte, emoționant rânduie pentru a crede că în viitor numai aceasta poate fi scăparea românilor, precum zice că ar fi: (...) *raza, puterea și aripa speranței noastre...*” De ziua Majestății Sale Margareta (subl. ns.), autorul dă frâu liber sentimentelor și emoțiilor personale numind-o pe „Margareta a României, regina inimii și a rezidirii”. La această metaforă am pune doar un semn: ?, ce înseamnă asta altceva decât manipulare și cult al personalității! Deși la începutul articolului Aurel Zegrean invoca infestarea istoriei cu politica dâmbovițeană din ultima jumătate de secol, el vine și pune „cireșa pe tort”, copiind stilul, dar îndreptat spre destinația dorită. Un torent de vorbe revarsă fără a convinge de oareșce fapte și rezultate privind promovare culturală și economică a Țării, peste care voiește, precum înaintașul monarh (Regele Mihai), să domnească, „În pace și Onor”.

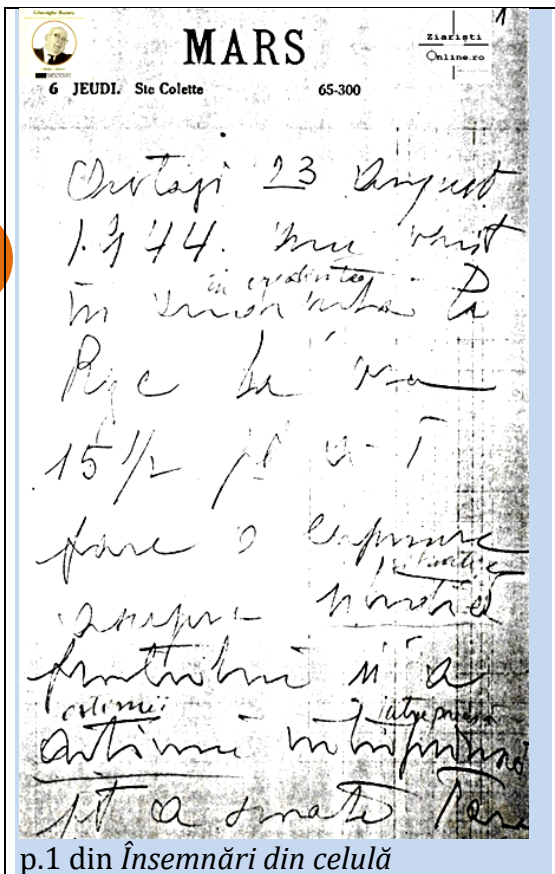
Ce a zidit Carol I, la Peleş, le-a fost retrocedat, apoi cumpărat de statul român, avantaj Mihai și urmașii. Ce face Margareta și bărbatul ei, botezat „Alteță” nu pare a fi în avantajul statului roman. Ba, chiar păgubos. Din toate subvențiile mascate, pentru acțiunile Casei, „dirijate” politic spre ONG-ul regal, puține sunt foloasele. Regele Mihai, - cât a fost în viață - și familia sa au solicitat autorităților din comuna Săvârșin, județul Arad, *scutirea de la plata taxelor locale*, invocând prevederi din Legea 44/1994 privind *veteranii de război* și Codul Fiscal, care le-ar permite acest lucru. Să fim bine înțeleși, despre regii României și activitatea lor, cu deosebire în momentele critice, am scris, remarcându-le contribuția, dar criticând unele intervenții care au defavorizat poporul român. Mihai I, în 23 august 1944, nu a făcut altceva decât „a întors și celălalt obraz rușilor” și a cedat „**Basarabia și Bucovina fără luptă iar pentru**

² Aurel Zegrean, *Confluente literare*, ed. 7 iunie 2021. „Republicanismul românesc, prin garda lui mediocră și agresivă nu poate să ridice crucea de pe spatele națiunii dacă de fapt el îi bate piroane în aripile cugetului! Unii politicieni de azi, prin discursuri dezaxate amorsează o bombă de autodistrugere cu un fitil căruia i s-a dat deja foc la un capăt, iar națiunea, pierzându-și punctele cardinale ale propriei identități, culturi, idealuri... nu mai știe încotro să alerge!”, zice autorul.

recuperarea Ardealului de Nord rușii au pretins despăgubiri, și sacrificii prin luptă a 2 armate române". Și n-a scos o vorbă cât a fost în viață despre înțelegerea sa cu rușii, ori cu Gheorghe Gheorghiu

Dej, privitor la subvenția viageră. Nici despre solicitarea lui Antonescu de a cere Armistițiul, refuz prin care Mihai I, ca Rege a trimis România în „boxa acuzaților ca trădători și a criminalilor de război”, iar pe sine la decorarea cu „Victoria”. Nici despre uneltirile împotriva României și pactul de la Budapesta din iunie 1941 n-a vorbit. Nu știu, n-am nici un document doveditor, să fi revendicat *Tezaurul românesc de la Moscova*, în Convenția de armistițiu, din 12 septembrie 1944, știm sigur doar că a bătut palma cu Stalin!, și a acționat în contra uneltirilor tatălui său Carol al II-lea, de-a reveni pe tron cu sprijin rusesc (vezi *Carol al II-lea în zodia satanei*).

Dacă intrăm în culisele evenimentelor petrecute atunci și lecturăm din *Însemnările din celulă a mareșalului Ion Antonescu*, vom desprinde atitudinea Regelui Mihai față de situația reală în care era Țara. Antonescu nu poate fi bănuț de tânguială, ori să fi fost omul care să nu-și asume, obiectiv, toate „greșelile comise, mai puțin crima”. Astăzi, 23 august 1944, - scria în celulă mareșalul - am venit în audiență la Rege la ora 15,30 pentru a-i face o expunere asupra situației frontului și a acțiunii întreprinsă pentru a scoate Țara din greul impas în care se găsește. Timp de aproape 2 ceasuri Regele a ascultat

expunerea, păstrând ca de obicei o atitudine foarte rezervată, aproape indiferentă. De aproape 2 ani Mihai Antonescu a căutat să obțină de la Anglo-Americanii asigurări pentru viitorul Țării dacă ar fi găsit înțelegere, pentru asigurarea vieții, libertăților și continuității istorice a poporului, nu ar fi ezitat să iasă din război, chiar de la începutul conflictului mondial, când Germania era tare.

Antonescu urmărea obținerea dezlegării a trata un armistițiu, dorind să iasă din situație în care se afla, ca oameni de Onoare și nu prin acte care ar dezonora pentru vecie Țara și pe conducătorii ei. Conducătorii politici, între care Mihalache, i-au cerut mareșalului să se „sacrifice și să fac eu pacea, oricât de grele ar fi condițiile puse”, la cere el a replicat că mandatul său era pentru a reconstitui granițele Țării, să restabilească ordinea morală și să pedepsească, aducându-i în fața tribunalului poporului, pe acei care au provocat catastrofa granițelor și prăbușirea Dinastiei. Propunerile rușilor erau echivalente cu recunoașterea granițelor de la 1812, deși Charta Atlanticului, în care Roosevelt și Churchill s-au angajat printre altele „să nu recunoască nici o modificare de frontieră, care nu a fost liber consimțită”. Și cum mareșalul cita din viitor spunea că nu putea accepta pentru că însemna „să bag Țara pentru vecie în robie, fiindcă propunerile de armistițiu conțin și clauza despăgubirilor de război neprecizate, care, bineînțeles, constituie marele pericol, fiindcă, drept gaj al plății lor, Rușii vor ține Țara ocupată nedefinit” (câtă dreptate avea!).

De ce oare Regele Mihai nu auzea înțelesul cuvintelor mareșalului? Și în fine de ce Regele nu pricepea cât de gravă era clauza întoarcerii armelor contra Germaniei, în condițiile în care li se cerea *soldatilor români să se predea Rușilor și să depună armele*. Ruperea frontului, desprinderea de rușii aflați în ofensivă s-a dovedit catastrofală. Care om cu „judecata întreagă și cu simțul răspunderii ar putea să

dea soldaților Țării un astfel de ordin care, odată enunțat, ar produce cel mai mare haos și ar lăsa Țara la discreția totală a Rușilor și Germanilor? Numai un nebun ar putea accepta o astfel de condiție și ar fi pus-o în practică”³. Cine a fost nebunul? Chiar Regele pe care mareșalul Antonescu l-a slujit cu devotament. Până pe 12 septembrie 1944, la orice întrebare răspunsul sovietic era: Niet!

Iuliu Maniu-, pe care l-a lăsat Antonescu și căruia i-a înlesnit tratativele directe cu Anglo-Americanii, precum o făcuse și Mihai Antonescu-, a tratat cu știința antoneștilor, el, mareșalul era gata să se dea la o parte și ar fi dat, dacă i s-ar fi cerut concurs, pentru a „scoate România din război, luându-mi curajul și răspunderea, să spun Führerului în față că, România se retrage din război”, scria în seiful în care era închis conducătorul statului. I-a răspuns lui Brătianu că acceptă iscălirea păcii cu condiția „să mi se dea în scris acest angajament, să accepte ca el să fie publicat, pentru ca **poporul să vadă că s-a înfăptuit unirea internă** și pentru ca străinătatea, aliații și inamicii, să nu mai poată pretinde dezbinarea noastră”⁴.

Când Regele a văzut că Antonescu accepta și să poarte tratative, simțind că scapă momentul „răzbunării” a poruncit gărzilor să-l aresteze și să-l bage în seif. Regele a trecut în spatele mareșalului, urmat de soldați, iar unul din soldați l-a prins de brațe pe la spate și generalul Sănătescu i-a spus: *“D-le Mareșal, sunteți arestat pentru că nu ați vrut să faceți imediat armistițiu”*. S-a uitat la soldatul care-l ținea de brațe și i-a spus „să ia mâna de pe mine și, adresându-mă generalului Sănătescu, în obrazul Regelui, care trecea în altă cameră cu mâinile la spate: *„Să-ți fie rușine; acestea sunt acte care dezonoarează un General”*⁵. S-a uitat fix în ochii lui și i-a repetat de mai multe ori apostrofa. Așa s-a răzbunat și generalul,

coleg de promoție căci Antonescu fusese primul, dar generalul fusese Mareșal al Curții, pe lângă Mihai I.

Mareșalul Ion Antonescu -26 martie 1943 - Chișinău

Așa a ajuns cel care a muncise 40 de ani ca un martir pentru Țara lui, care a salvat-o de 2-3 ori de la prăpastie, care a scăpat de la o teribilă război pe membrii Dinastiei, care a luat jurământul tânărului Rege Mihai I, în strigătele mulțimii, care îi cerea să dea pe toți din Palat pentru a fi linșați și care a servit în ultimii 4 ani, cu un devotament și cu o muncă de mucenic, Armata înfrântă, Țara și pe Regele ei, avea să

fie „livrat inamicului secular”. Cum judecă istoria? Cu Legea inițiată de Adrian Năstase care l-a condamnat, încă odată, pentru a fi interzis să se vorbească despre el. Aceasta nu-I istorie. Este sentință

³ Gh. Buzatu, *Mareșalul Ion Antonescu. O biografie*, Iași, Editura Tipo Moldova, 2012, pp. 589-603

⁴ *Ibidem*

⁵ *Ibidem*

politică!, care dă bine numai la prezentarea exagerată a *holocaustului românesc!*, după vizitarea muzeului, „fabricat” de Radu Ioanide la New York și acesta-i pe dos!

Chestiunea regalității în România, a Casei de Habsburg, de la 1866-1947, în cei 80 de ani de domnie ar trebui privită sub raportul realizărilor benefice națiunii române. Biografiile de pe lângă *Tronul regală* nu dau dimensiunea reală de la firul ierbii. Una a fost înțelegerea, fără acte scrise, cu rușii din războiul de independență, care s-a făcut din *cavalerism habsburgic* (pierzându-se sudul Basarabiei), și altul a fost rezultatul după marile sacrificii ale soldatului roman de la Plevna, Rahova, Vidin și Smârdan. România și-a cucerit Independența, dar a pierdut județele din sudul Basarabiei. Apoi, toată politica românească a fost subordonată intereselor *monarhiei austro-ungare*. Regele Carol I, după proclamarea Independenței (9-10 mai – a se vedea disputa cu privire la ziua Independenței adoptată prin lege, de actuala guvernare Orban-Cățu), nu a intervenit în favoarea românilor ardeleni, deznaționalizați prin politica de stat, iar aderarea la Pactul Tripartid, de la 1884, s-a făcut pentru menținerea privilegiile altora.

Despre ce și cum a fost îndepărtat Regele Mihai I, ori că s-a înțeles cu rușii (chiar înainte de 23 august 1944) istoria dospește. Un fapt este cert că despre faptul că a „dat Țara pe mâna rușilor”, cum a refuzat mareșalul Ion Antonescu s-o facă, sunt fapte certificate în jurnalul acțiunilor de luptă ale unităților prezente pe frontal de la Iași, care s-au retras pe linia fortificată Focșani, Nămolosa, Brăila. Proclamația Către Țară a fost auzită la radio doar de cine avea răgaz în acele zile să asculte, iar „aliatul rus”, al Majestății Sale, a arestat de 2 ori soldații în retragere, i-a descălțat de 2-3 ori în marșul spre „prizonieratul din Siberia”, de unde doar cei norocoși s-au mai întors după abdicarea regelui și a sa „eroare politică, urmată de o performanță militară”⁶ de la 23 august 1944 (Vezi: col. r. Dr. Constantin Moșincat, *Cazemata*, în curs de apariție).

La Oradea, în amintirea trecerii Regelui, încă neîncoronat Ferdinand I și a suitei sale de la curte, în 23 mai 1919, s-a organizat o expoziție inedită. În data de 2 iulie 2018, de la ora 18.30, în Piața Unirii a avut loc vernisajul expoziției „*Regina Maria, ambasador irezistibil al istoriei și artei populare românești*”, în prezența dr. Nicolae Pepene, directorul Muzeului Județean de Istorie din Brașov, a lui Lucian Silaghi, directorul Direcției Județene pentru Cultură Bihor, a reprezentanților instituțiilor din oraș și a celorlalți participanți prezenți la eveniment, se poate spicui din presa locală. Expoziția a putut fi admirată zilnic de publicul trecător prin Piața Unirii din Oradea, în perioada 2-18 iulie 2018. Expoziția outdoor de fotografie istorică „*Regina Maria, ambasador irezistibil al istoriei și artei populare românești*” este un demers cultural care își propune să promoveze frumusețea și bogăția tradițiilor și a artei populare românești plecând de la mândria și pasiunea cu care Regina Maria a promovat aceste valori culturale autentice atât prin activitatea sa politică, cât și prin opera culturală. Expoziția cuprinde și o selecție de imagini din ilustrația cărților pentru copii scrise de Regina Maria, lucrări care abundă în desene inspirate din imaginea costumelor tradiționale românești și a obiectelor împodobite cu motive populare.

Maria a României a fost un ambasador irezistibil pentru opinia publică internațională în perioada interbelică, o sursă de inspirație pentru promovarea artei populare românești și motiv de mândrie pentru românii din țară și străinătate. Până la itinerarea, în Piața Unirii din Oradea, expoziția a fost prezentată în Piața Sfatului din Brașov, începând din 18 ianuarie 2018. Pe 17 mai 2018, expoziția a fost vizitată de „Majestatea Sa Margareta, Custodele Coroanei Române și Principele Radu” – a se observa din subliniere intenția expresă de manipulare și intoxicare cu „funcții”, care nu există în nomenclatura statului român. În Anul Centenarului, expoziția *Regina Maria, ambasador irezistibil al istoriei și artei populare românești* și-a mai urmat itinerarul pe la Râșnov, în cadrul Festivalului de Film și Istorie, și la Muzeul Național Cotroceni.

⁶ Vezi: Constantin Moșincat, *Starea de veghe*, Editura Papyrus, Oradea 1997

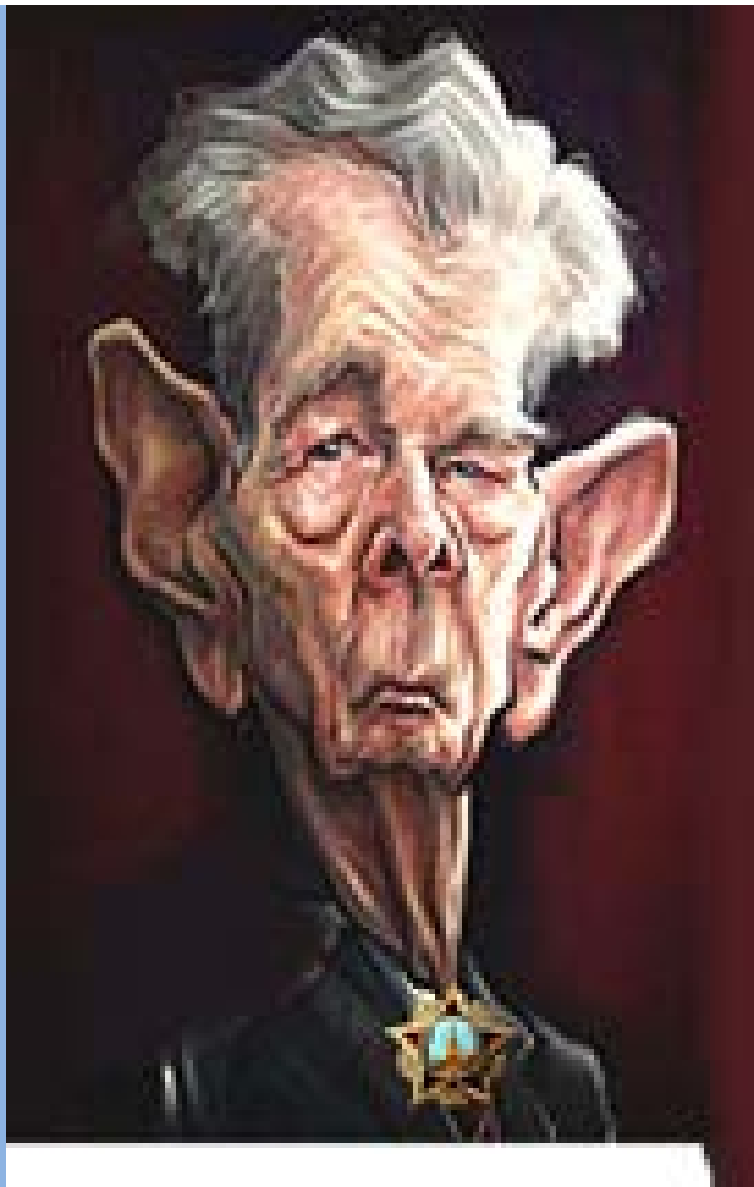
Așa se scrie istoria. Îi surprinde pe unii întrebarea firească: *când a fost Maria Regina României?* Sigur că Regelui Ferdinand I, îi era permis să-i zică „Regina mea”, dar pe „statul de plată” cum se zice era doar „soția” Regelui, chir și dacă i-a dăruit o coroană, numai cea de Oțel, al Regilor, avea recunoaștere oficială. Să nu confundăm instituția casei domnitoare a României, în care, potrivit Legii de organizare și funcționare doar „partea bărbătească moștenește tronul”, iar titlurile nobiliare erau interzise.

Zilele trecute, Stelian Gomboș jelea la împlinirea a trei ani de la moartea ultimului rege al României. Obișnuit cu cele specifice și proverbiale cu „smerenia”, consilier la Ministerul Cultelor, medaliat de Patriarhie pentru distincție cu ordinul brâncovenesc, tânărul Dr. Stelian Gomboș[1], pomeneste, cu regret, cei trei ani fără de rege. Evocă, precum psalmistul, vremuri pe care nu le-a trăit, acelea „regale”, ale domniei din vremea vehiculatei devize: „Nihil Sine Deo”, și mai ales, sau deoarece, n-a mâncat „mălai pe vremea regelui Mihai”, cum grăia poporul pe meleagurile natale ale autorului, și n-a cunoscut, spre norocul lui și al multor altora, toate nenorocirile scoborâte asupra neamului românesc, pe care zice că „regele l-a iubit”, făcute sub semnătură și întărite cu sigiliul regal al ultimului pomenit, înșiruie o seamă de laude care, după părerea mea, nu se potrivesc de fel pentru realitatea zilelor.

Răsfoind ediția, din 16 decembrie 2020, „Confluente literare” am dat peste titlul cu „...ultimul

rege”, semnat cu autoritatea de ziarist profesionist (membru al U.Z.P.R. - din 2017), al domnului Dr. Stelian Gomboș, ceea ce mă determină să zic explicit: plângi când, unde și cât poțesti stimate consilier superior, dar fără mine! Să nu priceapă cineva că nu am compasiune față de un om trecut la Domnul, sau față de cei rămași. Nu! Numai că eu o fac pe C.N.P.-ul propriu, fără să-i trag în „groapă” și pe alții, cum încearcă domnia sa, dacă n-am înțeles greșit următorul text: „*Toți, în cor, la unison, afirmăm, cu tărie și cu convingere, că, altfel ar fi arătat această țară și națiune dacă Regele ar fi putut (re)veni la conducerea ei dar, în sfârșit, mila lui Dumnezeu în toate!...*” [2].

De unde vine oare concepția acesta la un tânăr intelectual, de a cărui calități nu mă îndoiesc, nu știu să răspund! Și apoi pe firul „bocetului comemorativ”, vără voia mea, Stelian Gomboș mă forțează să intru în „cor” cu toții, ca la „unison, cu tărie și convingere” cu Mihai Șora și Stelian Tănase (vărsători de lacrimi la groapă) să constat că „regele n-a avut ce merita”!? Dumnealui spunea, corect, că odată evreii pe „trădători îi băteau cu pietre și îi alungau din cetate”, iar al nostru trădător (chestiunea trebuie lămurită, căci între buna intenție și rezultatele consecințelor actelor

Portret- Art-Emis/27.12 2020

sale sunt mari diferențe) de „neuitat și de neiertat, Rege Mihai I, decorat cu ordinul sovietic „Victoria”, și răsplătit viager de comuniști, în timp ce trăia în Elveția, pe lângă cei 170.000 români osândiți - de regele lor -, la prizonieratul din Siberia, din care s-au mai întors doar câteva mii, este o fundamentală deosebire. Parafrazând suferința celor sacrificați prin act regal considerat „eroarea politică, urmată de performanța militară”[3] de la 23 august 1944, le punem urmașilor, spre dreaptă judecată, replica lui Petre Țuțea dată gardianului care-l păzea: „Ce faci, filosofule? Cum te simți? Datorită grijii dvs., cum se vede!”. Ce a răspuns Regele Mihai I despre isprava de la 23 august 1944? Nimic, în folosul românilor! Tăcere totală și ce ar fi meritat, după zicerea Noului Testament? Știți prea bine!

7

E treaba tânărului consilier să se alăture cui vrea și pofteste. Chestiunea e să nu o facă în numele la „toți”!, pe de o parte, iar în al doilea rând cele scrise sunt, în opinia mea, „gargară monarhistă”, dacă nu eseuri S.F., căci sunt foarte departe de adevărul istoric cercetat și expus în lucrări de referință pentru perioada respectivă. Exagerări, colocvial vorbind, de felul celor evocate în scrierea „comemorativă” nu prind bine nimănui, și nu slujesc la descălcirea adevărului, dintr-o perioadă învelită încă în mister, sau a celei definite pe când „personalitatea luminoasă a Majestății Sale Regele Mihai I al României”, cum îl tămâiază autorul articolului, pe cel care dădea târcoale pe la hotarele patriei, Ex-regele Mihai, după celebrul interviu de la *Duna Tv*, din iunie 1989.

Da, față de ce și cum a condus Regele Mihai I, România de la 23 august 1944-30 decembrie 1947, trebuia să dea socoteală poporului deasupra căruia a domnit. Evident că nu voi încerca polemică cu domnul Gomboș. Fiecare cu viziunea lui despre așa-zisul „eroic act de la 23 august 1944” și cu „speranța ca monarhia să mai re(în)vine”. Asemenea „etichete” nu fac bine nimănui, iar excesele de genul: „transformat într-un fenomen al naturii umane și al istoriei globale, universale, nu au acoperire în fapte. A fost loial și fidel, până la sacrificiu, ideii pe care a interiorizat-o, transformând-o în credință potrivit căreia șansa României nu vine decât de la tradițiile sale istorice și constituționale!...”, „profilul său de o divină moralitate”, „măreția de personalitate, vrednică, autentică și veritabilă a istoriei, naționale și universale și de român demn, deopotrivă!...”, „ultimul Rege al românilor a fost de departe cel mai vibrant monarh dintre toți cei patru pe care i-a avut România, în termeni morali, de conștiință, de instanță etică față de un secol al prăbușirilor!...”, fiind primul suveran român cu adevărat, „identificarea sa afectivă cu poporul român a fost profundă și pe viață!...”. Împlinindu-și câteva din visele sale, puține și cu multe eforturi, și-a dus țara acolo unde a văzut-o ultima dată, în complicații ani 40: în Europa”, „voi susține și sublinia faptul că Regele Mihai I a fost și a rămas o icoană vie a românilor, o legendă istorică și politică, deopotrivă, simbolul unei confruntări care a marcat ultimii 70 de ani de istorie, cei mai dificili din istoria statului nostru român modern!...” ce mai e de zis, un pic și e acolo în Ceruri, gata să ia locul celui care L-a chemat la divina judecată. Ar fi de prisos orice comentariu la asemenea fraze, formate din puzderie de cuvinte, menite să altereze esența, și care umflă precum balonul de clăbuc...

Apoi urmează deziderate și verdicte: „să nu uităm oamenii care au depus eforturi și au făcut sacrificii pentru România”. Dar pe cei sacrificați de prea-slăvitul ultim suveran al românilor se pare că însuși „capul” oștirii i-a sacrificat și uitat! După scrierea citată, Regele Mihai I rămâne „cea mai pilduitoare personalitate a României contemporane”, „Trădat de toți, loial tuturor”, „legendă a generozității, a îngăduinței, a toleranței și a misiunii sale de a uni. Amin! ”. Har Domnului că s-a sfârșit „povestea laudei”, că eram gată să mă uit în ograda „Maicii Domnului”, din ultimele două secole, și să descopăr măcar unul din ilumiinații oameni ai demnității neamului românesc, să pot compara măcar pe unul cu cel „ultimul” pomenit. Dar nu! Până și „tovarășul” ar fi eclipsat!

Constat, cu surprindere, cât de mititei au rămas strămoșii ilustrului ultim „cap încoronat” al României, după „pomenita laudă” ce ați reușit-o domnule consilier superior. V-a scăpat ceva, sau aceasta-i realitatea percepută la nivel instituțional? Mai cugetați, că în pandemie de „vorba cu noi înșine” putem aplica corecții, chiar și online!

Exclamarea din final: Amin!, e cu adevărat benefică. În rest, nu știu de unde vine moștenirea cu „pupatul preaslăvitului Mihai I”, căci argumentele serioase, provenite din documentele istoriei neamului, ale aliaților și dușmanilor românilor nici pe departe nu amintesc de o asemenea personalitate regală „zugrăvită” în povestea S.F. expusă, care nu rezistă nici la prima ploaie, căci vântul o spulberă în toate zărilor și descoperă fața hâdoasă a obedienței, sau/și o exagerare a tot ceea ce e regal, prin astfel de periat. Ori, fără de vestea noastră, se pregătește re(în)vierea monarhiei prin A.S. Duda Margareta?

Altfel am credința că profilul autorului: „receptiv, dinamic, spirit de echipă, abilitate în comunicare și negociere” este real și că smerenia față de această „încercare” nu se potrivește „convorbirii cu oameni aleși”, cel puțin nu în acest fel. Armonia nu se poate face într-o societate în care, toți cei din „cap”, s-au urcat și călărit poporul în ultimele două veacuri, după „capul” lor, sau a celor care i-au trimis, a fost una resimțită cu vai de poporul român și a frânt trupul unit al țării!

În aceste zile de meditație mi-am aminti că ordinul împărătesc de înscriere în orașul Betleem, de inspirație divină după perceptele biblice, a fost dat ca să se ducă la îndeplinire promisiunile Scripturii. Prin istoria nașterii Mântuitorului, Dumnezeu își arată fața celor mulți: pruncul vine pe lume, după ce fusese vestit, într-un loc sărăcăcios, într-o iesle cu dobitoacele la un loc, nu într-un leagăn de aur, dar vestirea nașterii de către cei trei magi către păstori și aducerea darurilor: aur, smirnă și tămâie semnifică faptul că mântuitorul venea pe lume pentru cei mulți și suferinzi, din diferite pricini. Nu pentru rege, ci pentru popor!

„Nu am venit a aduce pace” a zis Iisus, deoarece și atunci statele își clădeau temelii noi, iar bisericile aveau crăpături iar printre familii trecea sabia. „O mie de ani sunt înaintea Lui ca ziua, ce a trecut ieri și ca o strajă de noapte”, apoi Cel ce-a fost și este „Capul Păcii” a venit de Crăciun să mântuiască lumea. Povața, cum spunea Timotei, de a urmă „dreptatea, pietatea, credința, iubirea, blândețea...” erau îndemnuri pentru a apuca spre viața cea veșnică. S-a împlinit prorocirea lui Isaia ca putere să capete cei ce „au încredere în Domnul”?, mult miram-aș, atâta vreme cât se menține pericolul războiului și după două mii de ani de la nașterea Pruncului Iisus.

Putere nouă căpătăm zilnic când facem și satisfacem trebuințele celor mulți, neajutorați. M-a surprins întrebarea unui micuț prunc, pusă măicuței sale: eu când pot fi credincios? Răspunsul a sosit prompt: atunci când îl iubești pe Dumnezeu! În rugăciune zilnică: „Doamne ajută!”, implorăm mila cerească pentru a trece din întunericul nopți spre lumina zilei pentru a putea străbate cărările vieții. Îl rugăm pe Bunul și Milostivul să ne însoțească, să ne întărească, să ne miluiască, precum o facem înaintea și la marele Praznic al Nașterii Pruncului Iisus. La adăpostul cetății lui Iisus ne rostuiam planuri în care ne propunem să fim mai buni, sinceri, drepti. Și această pildă, din vremuri de demult, avem datoria s-o transmitem nealterată urmașilor!

Lumea-i dominată astăzi de frică, mai tare ca oricând, și fiecare, în felul lui, încearcă să „zidească” în jurul lui, dar teamă îmi este că, mulți, îl lasă pe Dumnezeu dincolo de zidurile inimilor. Veștile sunt gradual și cu înfricoșătoare intensitate răspândite, spre a stârni și întreține „pandemia”, cu scopul, probabil, de a slăbi îndemnul Mântuitorului: Urmează-mă!, pentru a împiedica curățirea casei sufletului, precum templul, prin rugăciune, pentru a dobândi viață spirituală normală. Efectul Placebo, atât de

benefic omului trebuie anihilat. Dar oare învățătura samarineanului pătruns-a și o răspândim cum se cuvine, adică ceea ce știm și credem cu adevărat împărtășim și altora, ori ca fiarele sfâșiem prada? Și atunci la fireasca întrebare ce se așteaptă de la conducători (intelectuali formatori de opinii), posibile răspunsuri ar veni dacă: ar fixa obiective comune pentru toți, ar îndrepta atenția tuturor spre calea de urmat, cu o minimă arătare de compasiune pentru neputincioși, potrivită cu pilda biblică „nu te teme”, căci numai așa se va dobândi puterea pentru a străbate acest „deșert de neîncredere”.

În acest punct mă întorc cu reamintirea despre „cap și coadă” și rolul conducător al acestora, precum în povestirea șarpelui. Și întreb: au conducătorii „cap și coadă” și îi pasă oare la „cap” de „coadă”? La cap îi trebuie: ochi - să vadă, urechi - să audă, minte - să judece, spre binele a tot: cap-coadă. În groapa noroioasă ne-a târât, în ultimul veac, „capul orb”, încoronat sau/și ales pe lista de partid, încropită cu interes și, cu nepăsare pentru ceea ce pățește numai „coada”, căreia i-au pansat cu regularitate rănila adânci ale arsurilor, provocate de cangrenele „colective”, din tranșeele războaielor, schimburile doi și trei ale fabricile și uzinele devenite „fier vechi” după '89, pentru a satisface capriciile lor de „cap” conducător. Și iar a sărit, în zilele ce le trăim, „capul”, precum al șarpelui din poveste, să „reseteze” chipurile ceea ce scăpase din malaxorul lăcomiei, punând „mască” spre a nu se vedea nobila afacere a „capului” monarhist, țărănist, psd-ist, pdl-ist, usr-ist ori liberal predestinat a conduce cele lumești și pământești. Cele trebuincioase pentru „coadă” și sufletul său rămân numai dorințe deșarte?, conform proverbului „vai de picioare unde nu-i cap”!

În ce cheie să descifrăm demersul jurnalistic al tânărului autor? Orgoliu provincial?, „smerenie” față de „tron”-ul inexistent? O încercare de „resetare a direcției de interpretare a trecutului” sau o redefinire a „identității de sine, a unor noi oportunități și posibilități de manifestare”, cum și le dorește în alte articole autorul, ca „momente de reverie în vremea pandemiei”[4]. Cu acest posibil profil domnul Dr. Stelian Gomboș încearcă verdict pe subiecte trecute, insuficient cercetate și mai deloc argumentate, sensibile oricum, precum „Regele”, „revoluția”, iar pentru cei sacrificați nu mai „aveam puterea să le înțelegem jertfa. Libertatea și bunăstarea au ofilit în noi floarea curajului...”. Despre reușitele celor vii, și despre „capul încoronat” care a condus România cuvinte puține, cu rare reușite, iar despre cei mulți eroi o eternă dorință?: „Veșnică să le fie amintirea, recunoștința, prețuirea și pomenirea! Amin!”.

Cu asemenea verdict pot să cred cât de mult contează constanța convingerilor adevărate în viața noastră pământească!... și nu conjunctura, oportunitatea în caz de schimbare. Laitmotivul invocat în mai multe articole de autor: Miluiește-mă!, acea „cheie” menită a ușura întregul parcurs al vieții pământești, ar fi mai degrabă canonul cel mare ce se cuvine. Fuga după subiecte de trend, actualitate politică, etc, prinde la ziaristul monden, dar la un consilier superior din Ministerul Cultelor, ba!

Între iluzia visată de regele Mihai, potrivit căreia „Viața mea a fost o lungă și loială așteptare” și certitudinea lui Petre Țuțea „Un tâmpit mai mare ca mine nu există. Să faci treisprezece ani de temniță pentru un popor de idiști! De asta numai eu am fost în stare...”!, prefer să fiu soldat credincios poporului ca și filosoful.

Note:

[1] Stelian Gomboș - n. 1977 Oradea, consilier superior Ministerul cultelor, cu o bogată publicistică.

[2] Stelian Gomboș, Din seria „Pro memoria”: Treia ani fără (ultimul) Rege!...5.12 2020. Articolul inițial publicat identic și la un an de la comemorare,(11/.12 2018). https://confluente.org/stelian_gombos_1608112478.html

[3] Constantin Moșincat, Starea de veghe, Editura Imprimeria de vest, Oradea, 1977

[4] Dr. Stelian Gomboș, Momente de reverie în vreme de pandemie, în Porunca iubirii, 3.08 2020 <https://poruncaiubirii.agaton.ro/articol/3641/momente-de-reverie-vreme-de-pandemie>